

✠ POGLAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBOŮ

3. číslo

Budyšin, měrc 1975

Lětnik 25

Chrystus praji:

Ja sym pola was wšitke dny hač do skónčenja swěta Mat. 28.20

Podobnje kaž w našim hronje na měrc rěka hižom w 125. psalmje: Knjez je wokolo swójeho luda wot nětka hač do wěčnosće.

Tež na druhim městnach stareho Zakonja čitamy, zo Bóh přislubi, zo chce Bóh z někim być. A to wosebje potom, hdyž za čłowjeka strach hrozy abo hdyž jemu wosebity nadawk da, kaž na příklad Josui po smjerći Móžasa.

W našej štuće so praji, zo je Chrystus pola nas, zo je bratr spytowanych a dwělowacych. Heinrich Grüber je to w přédowanju 31. 12. 1942 w koncentraciskim lěhwje takle wuprajil: Wjele čmy je naš puć wobčežowało, a tola wědzachmy wšednje, zo je Bože slowo našimaj nomaj swěca a swěto na našim puću. My chodžachmy husto přez čemny doł a smědzachmy tam prut a kij pytnýc, kiž nas tróštowaše.

Naše hrono steji na kóncu misionkeho nadawka, kiž Jězus swojim wučomnikam da. Potajkim praji to křižowaný a horjestačny Knjez: Ja sym pola was wšitke dny hač do skónčenja swěta. Tež po křižowanju a horjestaču, haj samo po jeho donjebjespěću je Chrystus pola nas a ma z nami towaršnosť, byrnjež jeho njewidžimy — a to „wšitke dny“ a na kóždym městnje, hdžež su jeho wučomnicy na swěće.

Chrystusowa přitoměnosć je dar za nas. Ale kak je Chrystus džensa přitoměny?

Chrystus je pola nas w swojim slowje. Wón je wšudžom tam, hdžež so jeho slowo připowěda. Potajkim tež w našich Božich službach, byrnjež su husto skromne a mala horstka so tam zhromadžuje. „Hdžež staj dwaj abo tři zhromadženi w mojim mjenje, tam sym ja mjez nimi“, praji Knjez. Tak je

Chrystus pola nas wšudžom tam, hdžež so w jeho mjenje zhromadžamy — na Božich službach a w nutnosćach runje tak kaž w bibliskich hodžinach na našich wjeskach a w druhich zarjadowanjach wosady.

Chrystus je pola nas w Božim wotkazanju. Tu so wězo njemóže wšo wuprajic, štož je nam Bože wotkazanje. Ale zo je tu Chrystus na wosebite wašnje pola nas, hdyž rěka: To je moje čělo. To činiće k mojemu wopomnjenju, to je naš tróšt w stysnosćach a móže nas wabić, zo husto k Božemu blidu chodžimy.

Chrystus je pola nas z swojim Duchom. Swjaty Duch nam da swjate Pismo jako slowo našeho Knjeza póznać. Tutón Duch nas wučí, Božej woli poslušni być. To so wopokaza w našich skutkach. Hdyž mamy zjednocenstwo z Chrystusom, potom mamy tak žiwy być a to tež zamóžemy. Chrystus nas wuhotuje za službu. My však do noweho Božeho swěta slušamy, byrnjež su tu tyšnosť a spytowanja a byrnjež husto do hrěcha padamy. Po Chrystusowych zasadach žiwi być, však njerěka, zo smy bjez hrěcha, ale to rěka, zo wěmy, komu slušamy a pola koho móć za žiwjenje dóstawamy.

Njezabudžmy poslednje slowa hrona: hač do skónčenja swěta. To rěka: Chrystus je pola nas kóždy čas tak dolho, kaž swět wobsteji. My pak tež wěmy, zo wón potom w swojej krasnosći přińdže — nic wjace potajeny w swojim slowje a w Božim wotkazanju, ale potom widžomny za kóždeho. To je potom Chrystusowe kralestwo, nowy Boží swět, kotryž so přez Chrystusa zaruči tym, kiž k njemu slušeja. Zo je wón hižom do toho ze swojej wosady, to nam zaruča naše hrono.

Albert-Hrodžišćanski

Woći – wuší – jazyk

Dopomniš so hišće, luby čítarjo, zo woćišćachmy w poslednim čisle slowo Jana Amosa Komenského? Wón w duchu po swěće chodžo mjez wučeny mi nadeńdže čłowjekow, kotřiž drje mějachy woći, ale žanoho jazyka.

Druzy zaso mějachy jazyk, ale žanych woći.

A zaso druzy mějachy jenož wuší a žanych woći a žanoho jazyka.

Jan Amos Komenski bě jako młody čłowjek ze swojeje českeje domizny wušol do dalokeho swěta. Swoje bohate duchowne dary bě swěru wužiwał a pilnje wuknył. Při tym bě zeznał swět wědomosće — tež za kulisami. Ze spodžiwanjom a zrudobu bě nazhonił, zo někotryžkuli wučenc drje wěrnosć a prawdu widžeše, ale swoje wědženje sam za sebjě schowa.

Štó chce wěrnosć slyšeć?

Štóž wěrnosć praji, je hustodosć njewitany.

Čehodla sej žiwjenje počěžować? Mjelčmy radšo!

Wučenc być, wěrnosć znać, dawno hišće njerěka, zo je tajki čłowjek njebojazliwy wojowar za wěrnosć a prawdosć. Bohužel tomu tak je, ale prawje to njeje. Čłowjek ma woći, zo by hladał a slědžil za wěrnosću a ju tež zjawnje prajił.

Wjele wučenych rěča — kaž slepi wo barbach. Jenož tón dyrbjał rěčeć, kiž je woći woćinił a hladał do swěta a je najprjedy wědženje sebi nahromadził. Prózdne slowa su hłupe — a druhdy strašne.

Zaso druzy poslušajacy na wšo, wěryja, wšemu přihosuju, bjeztoho zo bychu sami swojej woći trjebali a so přeswědčili, hač je propaganda swěta prawa a dobra. Snano samo wědža, zo so lžě roznošuju, ale w swojej „wulkej mudrosći“ mjelča.

W tutym slowje widžimy Komenského jako praweho humanista. Z wotewrjenymaj woćomaj do swěta hladač, z kedžbliwym wuchom na wšo posluhać, ale při wšěm sam přemyslować, rozwažować a w sebi předžělać a potom z jasnym, dobrým slowom čłowjekow wučić, napomináč a jim Bože slowo připowědać. W.

Małe narody **Kašubojó**

Štož je pola nas znate wo Kašubach, mamy so dżakować prof. dr. Frinće, dobremu znajerjej tež lužiskich Serbow. Farar Bratrskéje Jednoty dr. phil. Plechač je mi zestajał wobсах Frintowych dźěłow. Tak so woběmaj dżakuju – wosebje pak jubilarej prof. Frinće, kotryž je nje-dawno směl swoje 90. narodniny swječić.

W léce 1910 mjenowaše so ličba Kašubow na 330 000 – w domiznje na 200 000 a w Americe na 130 000, hdžež běchu wučahnyli kónc 19. lětstotka.

Kašubojó su posledni potomnicy baltiskich Słowjanow. Hdyž so po prěnjeje swětowej wójnje mjezy znawa postajichu, přinđže wjetši dźěl Kašubow do Pólskeje. Syny narodny wliw na Kašubow měješe nowostowjanski zjězd 1908 w Praze. Wótě tutoho hibanja bě lékař Alojs Majkowski. Wón pytaše zwiski z Waršawu, kaž Serbja z Prahu. Za Němcow běše kašubski kraj turistiski centrum jako „Kaschubische Schweiz“. Mjez Kašubami naličichu na 70 dialektow, kaž je tež w serbskej holi a w Błótach wjele dialektow. To a druhe je so spytało, kašubsku rěč a kulturu wuchować. Rjany wjesny muzej so zestaja, kotryž pak so w léce 1932 spali.

Pólski farar Jerzy Wałach, kotryž je hižo dwójce mjez nami na Serbskich cyrkwinskih dnjach był, je najlěpšeho pólskeho znajerja Kašubow prof. dr. Andrzej Bukowskeho w Gdańsku prosył, zo by nam něšto zdźělił wo Kašubach.

Pochad mjena Kašubow njeje znaty. Zwoprědka rěkachu tak wšě ludy

wot Schleswig-Holsteina hač do Litwy. Kašubská rěč je pólsčinje bliska. Kašubojó maja wosebite wašnje swoje statoki twarić, maja swoju narodnu drastu w čornej, čerwjenej, žoltej, brunej a módrej barbje. Kašubojó su dobri dźělačerjo, wutrajni a wobhladniwi. Woni su rybacy a

burjo na małopłodnej roli. Swoje narodne pěsnje a reje, swoje cyrkwinske a nabožne naložki swěru pěstuja. Kašubscy studenća maja swoje towarstwo „Pomerania“, kotrež kóžde lěto wudžela medalje tam, kotriž su so prócowali wo zdźerženje kašubskéje narodnosće. W šulach su wosebite kružki, hdžež so kašubská rěč haji. Hewak pak so w šulach a w cyrkwi wužiwa jenož pólska rěč.

Derje by było, hdy bychy serbscy studenća nawjazali styki z kašubskim studentskim towarstwom, hdyž

bychu serbscy turisća sej dojeři w Pólskej hač do kašubského kraja a tam so zetkali ze swojimi bratrami ze starodawnych časow. – Haj, rje-nje by to było –.

Hdyž so kašubski Wótčenaš na kemšach wjace njemodli, tak chcemy jón tola wozjewiće. Cyle wěsće so jón někotry stary čłowjek sam za sebjě modli.

Wójće naš,
chteri jes w njebjesech.
Swjěće se jimje Twójce.
Přinđze krolestwo Twójce.
Bědže wólo Twójce jak w njebje,
tak e na zemji.
Chleba našeho powšedneho daj
nam dzis.
A wódpusce nom naše wjine, jak
e me wódpušćome našim winowajcom.
Njewódce nas na pokušenje, ale
nas zbawi wóde zležo. Amen.
(po serbskim prawopisu) jn

Nowa rěčna zawěra Sprjewje pola Budyšina

Rozmyslowanje

Puč z Klukša do Budyšina wjedže mje nimo noweje rěčneje zawěry. Kóždy raz pučuja moje mysle, hdyž tutón wulki jězor před Chwaćicami widžu.

Nochcu tak jara wo tym pisać, zo je pod wodu domizna mnohich, kiž nětko w rjanych domčkach w Budyšinje při puću do Wuric bydla. – Jědžež z Jankom a z Borborku přez rozpadanki wjeskow Małsecy a Hněwsecy. Njeběch wšak tam doma a tola widžach tam někak tež rozpadanki swójeho žiwjenja. Stare kamjenje pokazachu na rjane a bohate kaž tež na surowe a wójske časy. Druhdže rěčachu nowe cyhele wo nadžijepólnym natwarje po 1945. Hišće kruty most bě znamjo za wólu luda po druheje swětowej wójnje, nětko mosty přecelstwa po wšém swěće twarić.

Dothe deščiki nazymy 1974 su spěšnje wšo z wodu pokryli, štož běchu raz pola a luki, městno dźěla a prócy. Měrný je napohlad jězora, a Jank a Borbora so wjace na rozpadanki wjeskow njedopomnitaj. Budžetaj so wody a krasneho napohlada wjeselić.

Lužicy njebudže, kajkuž ju hišće w našich lubowanych serbskich spěwach wobspěwamy. „Domček mój luby, złoty tudy, niska třěcha słomjana“, tak drje Jank a Borbora hišće spěwataj, ale budžetaj so bórce prašć, hdže ha je ta słomjana chěžka?

Bjez křiža žanoho noweho žiwjenja

Wobraz Lužicy so měni. Chwaćicy leža při jězoru, nic wjace při abo na horje, ale při wodze. Relatiwna je wša wěrnosć a woprawdžitosć wokoło nas. To mamy přeco znowa respektować, my, kiž tola wšo tak absolutnje wzać chcemy. Wša wysokosć je z druheje strony niskosć.

Što so wšo hišće přez tutu nowu zawěru njezměni? Najskerje tež klima. Njeznaju wobličjenja a wěšćenja na tutym polu. Njeje mi tež zajimawe, hač budu naše zymy mliše a naše lěca sušije. Tola to je zawěsće wěrnó, zo so naše žiwjenje wosebje tež přez tutu zawěru změni.

Bórce budže wokoło jězora wjele ludu – ze wšěje republiki. „Naš kraj“ so nam wotcuzbni, a družy budu tu kaž doma. Tak někotryžkuli budže na to hladać, zo sej „domjace prawa“ wobchowa. Wěm pak, zo so jemu smjeć budu.

Nowe čłowjeske problemy nastanu, tež přez a runje přez tutu wodu. Tute problemy budu za nas pozitiwného a tež negatiwného razu. Chwaćičanska cyrkej budže kaž orientaciski dyk.

W našich wjeskach budu husćišo cuzy, kiž chcedža na naše cyrkwy a wašnja hladać. Móžno wězo tež, zo nam na puću budu, dokoľž budžemy sebjě a naše wjeski na to přihotować dyrbjec, ze „zadnjeho swěta“ bóle na swětło swěta stupi.

Zo Berlin při Sprjewi leži, to „kóžde dźěčo“ wě, zo pak tež Budyšin a Klukš při Sprjewi ležitej, bórce mnoho dźěci nazhoni. Kak budžemy jako

křescanske wosady sobu pomhać, zo so mnohim prózdninarjow něšto za jich duše da, zo so duchowna situacija přeměni a zmištruje? Chwaćicy njebudu same za to zamotwite. Što pućowarjo na duchownym polu w našej Łužicy nazhonja? Mamy někajku koncepciju? Přinđzemy pomatu hakle zaso za tym, što bychmy móhli činić? Bungalowy su spěšnje natwarjene, a wody budže nadósć, ale čłowjek njeje jenož žiwy wot bungalowow a wody. To bychmy dyrbjeli nic jenož we wosadach wokolo jězora, ale tež w mjezosobnej pomocy druhich wosadow přemyslować.

Mnoho ćeže je najskerje činiło, na prawe wašnje přeběh za wulku wodu (Überlauf) twarić. Najprjedy dyrbjese drje tunel přez horu dosahać. Nětko je to šěroka hrjebja. Tež po zliwkach nazymy 1974 njeje so tutón přeběh trjebał. Móžno, zo so wón 100 lět njebudže trjebać, móžno pak, zo budže hižo jutře trěbny. Při wšěch techniskich projektach so mnoho faktorow wěstoty zatwarja. Njewěstosće je nadósć, tež při wšěch wobličenjach. Najprjedy běchu domy stražerjow hoto-we! Je to tola spomnjenja hodna wěc, wosebje w našim wěku, hdžež so w š o w obličići hodži — praša so, hać prawje a doslědnje.

Woda dale ćeče, tež hdžž ju zahaćimy — hdžž swoje žiwjenje z njej změnimy, porjeńšimy, skomplikujemy atd. Miliony kubikmetrow wody, to je hobersece wjele, ale tež jara ma-ło, to je krasnosć, ale tež strach, to je žiwjenje, ale tež smjerć, to je wjesele, ale tež zrudoba. Ale woda přiběži a wotběži, a čłowjekojo budu džen wote dnja stražować dyrbjec, zo jich

skutk dobry wostanje, zo woda žiwa krasnosć, wjesele wostanje —.

Hdžž takle nimo wody jědu, so přeco nowy wobraz pokaza. Njesměš zastać a fotografować. Zakazane! Derje tak. Wobraz je tak a tak přeco hinaši. Čehodla chceš jón zapoadnyć? Zaso něšto na dopomnjeće? Njewostań stej a njeskomdž wažne wokomiki. Ty však sy za tón samsny wokomik wobraz zapoadnył a nosyš jón hlubšo, hać mi to wěrić chceš. Přeco nowu stronu woprawdźitosće zeznaješ. A tola přeco znowa awtomatisce na tutu wulku wodu hladaš.

Wěšte wěcy nas přeco znowa wabja a zajimuju. Móžno, zo nas myla, prawje na puć kedžbować, móžno pak tež, zo nas w našim žiwjenju wobohaća. To by wažne bylo. Mnoho wokolo nas nas wabi a chce kaž přirunanje być, chce na swoje wašnje wuprajić, k nam rěčeć. Jenož zrozumić ham dyrbiš. W tym pak leži nuza každeho časa, zo znamjenja njezrozumi, a so tohodla wopak rozsudzi.

Wězo sudžimy na wšelke wašnje wot tutej zawěrje. Mamy wšelke wočakowanja a stejišća. Škoda, zo so z tym přeco tež wotzamknjemy a zawrějemy. Njejsmy wjacě wšěm aspektam wotewrjeni! Wotewrjenosć pak je za našu křescansku eksistencu wažna. Boža wulkosć a nadobnosć, jeho lubosć a hnada so hodži jenož dožiwić wot čłowjekow, kiž su wotewrjeni a hotowi, přeco znowa wšo zady sebje wostajić.

Njech su tute mysle nastork k dalšim a hlubšim přemyslowanjam — a nic jenož wot tutym objekte našeje Łužicy. P. W.

W tutym léce chcemy w cyrkwi dać nowe elektriske tepjenje zatwaric. Na woltarnišću ma so nowy křiž postajić.

Klukš: Nosymy so z myslu, našu cyrkej nětko skónčnje zwonka pono-wić. Tola problem je, zo su na wěži hišće cyhele, kiž při wulkim wětriku husto dosć na cyrkwinisku třěchu padachu a nam dwójnu škodu nači-nichu. Tak budžemy dyrbjec naj-prjedy wěžu z koprom zakryć, potom ju wobmjetać a barbić, zo bychmy móhli skónčnje na ponowjenje třěchi cyrkwje myslić. Sobudželačerjo na swoim zendženju 18. 1. so nadžija-chu, zo budže wosada zwólniwa dale woprować.

Klukš: Z našeje srjedźizny je Bóh našeho bratra **Hermana Leunerta** z Połpicy wzał. 25 lět bě na nowym pohrjebnišću tótka. Rady je pomhał při natwarje kapale a tež hewak we wsy. Swěrnje je chodžił kemši.

Dnja 16. 1. wotwoła Knjez bywšu babu **Hannu Hedwig Neu** z Klukša w jejnym 89. léce žiwjenja. Mnoho swójbow ju lubowaše a česćeše. Wona bě tola wot 1914 na 43 lět we wokolnje Klukša baba.

Swjaty póst

Cicho je w Božim domje,
Womjelknył je chwalospěw...
Z hlubin duše spominamy
Kak je Bóh nas wumóžil...

*

Křižny puć nětk kroćimy,
Pruhujo tak swoju dušu...
Knježe Božo, wuslyš nas,
Žohnuj tu naš zemski čas!

*

Pokoj daj nam w našim byću,
Zo na puću žiwjenja...
Swjaty křiž nam pokaza
Dróhu horje — do njebja!

Pawoł Krječmar

Pućowar přechodźiwši labyrint swěta pónaje swjeho Zbóžnika

Ow mój Knježe a Božo!

Nětk hakle pónaju, zo sy Ty wšitko we wšěm. Štóž ma Tebje, njerodži wo cyły swět, dokelž ma w Tebi wjacě, hać móhl sej hdy žadać. Ja wěm, zo sym hrěšil, hdžž so po swěće bludžach a w zemskich wěcach měr pytach. Wot nětko pak nochu nižo druge znać hać jenož Tebje.

Tebi chcu cyle slušeć.

Ty pak mje posylń, zo njebych znowa wotpadnył do swětného a do wšěch jeho bludow.

Na Twoju hnadu so spuščam, kotraž chcyła mje wobarnować nětkle a každy čas.

Jan Amos Komenski (1592–1670)

Rjenje ponowjeny Husčanski Boži dom na dnju 100lětného jubileja

Z wosadow

Huska: Wjele stow wosadnych přińdže na 100. narodniny našeje cyrkwje njedželu 20. oktobra 1974. K tutomu swjedenju bu naš Boži dom zwonka a znutřka wobnowjeny. My běchmy wšitcy jara zbožowni, zo je so to hodžalo za jedne léto dokonjeć. Wjele starych a młodych pomocnikow je pilnje pomhało. Znutř-

kowe wumolowanje bě přewzał molerski mišter Freund z Wulkeje Dubrawy. Naša cyrkej je nětko znutřka jasna a přećelna.

W nimale 10 000 hodžinach dobro-wólného dźěła bu Husčanski Boži dom zwonka wobnowjeny.

Ličby z wosadneho žiwjenja: 25 křćenjow (24), 14 wěrowanjow (16), 36 pohrjebow (50), 24 konfirmadow (38), 23 862,— hr kolektow (20 672,80 hr), 30 000,— hr darow (8 417,—).

Ewangelscy Serbja gratuluja jara wutrobnje bratrej **Bohuměrej Šěcy** z Budestec k 75. narodninam, kiž je wón dnja 15. 1. 1975 swjećił. Jubilar je nam Serbam znaty přez swoje pilne prócowanja wo našu domiznu a jejnu kulturu. Jemu na starosci leža wosebje kulturne pomniki wokrjesa Budyšin. Wón pak je znajer cyłeje Hornjeje Łužicy. Přeco zaso, hdyž z nim w přednoškach abo priwatnje hromadže přińdžeš, budžeš jeho wulkotne dary wobdźiwać. A při wšěm je wón skromna natura. Z Klukša pochadza Šěcec swójba. Jeho nan, slawny Serb, wučer a wědomostnik, je so tu narodził, hdžež džensa Janetzec swójba bydli. W Rachlowje pod Čornobohom bě potom domizna našeho jubilara. Horliwosć za domiznu a přrodu je namrěl a sej do wysokeje staroby čerstwu zdžerzał. Pod Mnišoncom je čelnje a dušinje młody wostał. Bóh jeho žohnuj a jemu měrny, slóněny, wjesoly, strowy a nadzijepony swjatok spožče!

Jeho nastawki wo pomnikach wokrjesa Budyšin móžeće nětko hižo dlěši čas w BAUTZENER KULTURSCHAU čitać. P. W.

Hodźij: 19 křćenjow, 14 wěrowanjow, 24 konfirmadow, 54 pohrjebow 2 999 spowědných, 68 němskich Božich službow z někak 130 kemšerjemi, 17 Božich službow w Čerwjonych Noslicach z 45 kemšerjemi, 12 Božich službow w Šmochćicach ze 56 kemšerjemi, 11 serbskich Božich službow ze 7 kemšerjemi, 8 Božich službow na wšelakich wsach z 25 kemšerjemi, 8 lěsnych Božich službow z 30 kemšerjemi, 7 bibliskich tydźenjow ze 26 wopytowarjemi.

Na kemšach so w přerězku nazběra na 150,— hr.

Klukš: Naša sotra **Emma Zankowa** (naš wobraz) z Komorowa pola Klukša woswjeći dnja 13. 1. swoje 80. narodniny. Při wšěm hlada strošnje dopředka a wróćo. Jeničkeho syna je we wójnje zhubila, a muž je hižo dołho njebočički. Na našich kublanskich a cyrkwinskih dnjach bě po móžnosći přeco. W Komorowje so wona wo roznošowanje Pomhaj Boha stara. Bohužel ma starosće z nohomaj. Bóh žohnuj tutu dobroćelku našeje wosady.

Naša sotra **Hanna Schusterowa** z Komorowa pola Klukša měješe 7. 2. swoje 80. narodniny. Spominamy z džakownosću, zo je tež jej spožčene, we wysokej starobje spomóžnje

skutkować. Wšo dobre tež jej do noweho lěta žiwjenja!

Naša sotra **Hanna Christina Carowa** ze Zdzarow swjećeše 23. 2. swoje 90. narodniny. W poňmocy svojich duchownych darow móže hišće w domjacnosći džělać. Gratulujemy tež jej jara wutrobnje.

Bukecy: Wupisanje swobodneho městna w cyrkwinskej službje. W decemberskim čisle našeho časopisa sće čitali, zo smy svojego dołholětneho cyrkwjenca Alfreda Kejžora přez smjerć zhubili. Tež jeho wobraz sće widželi.

Snano móžeće nam pomhać, zo bychmy jeho wuprōzdnjene městno znowa wobsadzić móhli. My móžemy mjenujcy naslědnikej poskićić službne bydło w starej cyrkwinskej šuli z bydłenskeje stwu, kuchinu, spanskej stwu, mjeńšej stwu a wužiwanje łubje, pincy, płokarnje a zahrody.

Što je jeho služba? Cyle kěbětarsstwo, wobstaranje wosadneho doma, tepjenje, rjedženje a wšelke mjeńše funkcije, kaž su runje trěbne. Wosebje pak ma na starosci mjeć naše tři pohrjebnišća. Rowy ryje nětkle hišće naš swěrný serbski bratr Erich Vieweg, kotrehož nan je hižom tole džěło wukonjał, kaž so nadzójachmy, zo jeho syn Gerhard po nim tole zastojnstwo na so wza. Gerhard Vieweg bě prjedy chorist Serbskeho ansambla, nětkle je bur w ratarskim prodrustwje — a je hižom naš nowy Bukečanski wjesnjanošta. Tuž budže nowy cyrkwjenc Viewegc nan nej rowy pomhać ryć a tole džěło pozdžišo sam přewzać dyrbjeć. Zapłaćeny budže po krajnocyrcwinskim tarifje.

Viewegc nan je njedawno swoje 71. narodniny swjećił. My jemu Bože žohnowanje přejemy! I.a.

Budyšin Michalska wosada: Křćenjow 41 (27), konfirmadow 41 (48), wěrowanjow 16 (16), pohrjebow 91 (104), spowědných 1 645 (1 670), kolektow za wosadu 11 221,— hr (11 602,— hr), krajnocyrcwinskih kolk kolektow 3 476,— hr (3 784,— hr), darow „Chlěb za swět“ 1 772,— hr (1 921,— hr), darow za ponowjenje Božeho domu a byrgłow: 45 183,— hr (23 710,— hr).

Rakecy: Křćenjow 24 (45), konfirmadow 36 (41), wěrowanjow 12 (19), pohrjebow 52 (42), spowědných 1 348 (1 163), dobrowolnych darow 33 250,— hr, kolektow 17 723,— hr.

Swětna slowa w Bibliji

Moje džěćo, poslušaj mje a njezaciwaj mje, zo bychy će naposledku moje slowa njetrjehčili:

Njebudž wopilec wina.

přetož wino skónčuje ludźi.

Wino wokřewja čłowjekeje žiwjenje.

hdyž je z rjadom — štož je

zdobne — pije.

Što je žiwjenje,

hdžež žane wino njeje?

Wino je stworjene,

zo by čłowjeka zwjeseliło.

Jeli pak jeho wjele piješ,

přijnese wutrobnu žalosć.

Pjanosć čini hlupeho blazna hišće hlupišeho.

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. — Wuchadza jónkrót za měsac z licencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. — Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Hłowny zamolwity redaktor: superintendent Gerhard Wirth-Njeswačidski. — Ludowe nakładnistwo Domowina, Budyšin. — Čiść: Nowa Doba, čišćerňa Domowiny (III-4-9-148).